

LA SENTÈNCIA DEL SUPREM CONTRA EL PROCÉS INDEPENDENTISTA

Carme Forcadell: “Hem avançat molt, i no ho hem aconseguit cremant contenidors i cotxes”

Terres de l'Ebre Redacció

En la primera entrevista als mitjans després de fer-se pública la sentència, a Catalunya Ràdio, l'ex-presidenta del Parlament Carme Forcadell, condemnada a 11 anys i mig de presó per sedició, ha fet algunes reflexions i valoracions i ha demanat el mateix tracte que a qualsevol altre pres. “Tinc drets, i espero que se'm respecten els meus drets penitenciaris, igual que a qualsevol altra persona: ni millor, ni pitjor. Igual. Quan reben la sentència, ens avaluaran [els Serveis Penitenciaris]... Tinc dret a poder veure la meua família, dret que m'avaluen i em deixen sortir quan em toque”.

Forcadell reconeix que la pena de presó fins i tot ha estat més alta que la del pitjor escenari que havia imaginat, en què preveia uns deu anys. Ho titlla d'incomprendible i recorda el moment en què se li va notificar la sentència: “Vaig llegir el que els havia caigut als meus companys i companyes... 12 anys a la Dolors [Bassa] també... I els vaig preguntar [als funcionaris del Suprem que li van entregar la sentència en paper]: Digueu-me, ¿quina diferència hi ha entre Dolors Bas-

sa [consellera d'Afers Socials, condemnada igualment per sedició] i Carles Mundó? [conseller de Justícia, condemnat només per desobediència] Van callar, no van dir res”.

La política xertolina reitera que creu haver estat condemnada no pas per ser presidenta del Parlament, sinó per “haver muntat les manifestacions independentistes del 2012, 2013, 2014... per haver posat davant del mirall el creixement de l'independentisme”. “Que es llegeixen bé la sentència els que han pervertit el relat del 6 i el 7 de setembre: no vam fer cas del Tribunal Constitucional perquè vam posar al davant la llibertat d'expressió i el dret del Parlament a parlar de tot. S'havia parlat moltes vegades del dret d'autodeterminació al Parlament, el problema és que aquesta vegada hi havia majoria parlamentària per tirar-la endavant i els partits que ho defensaven van guanyar en vots al Parlament. I, sí, hem de tornar a parlar del dret d'autodeterminació al Parlament. És clar que sí. De tot.”, va afirmar, abans que es conegués la proposta de resolució que en este sentit han anunciat els grups parlamentaris d'ERC, JxCat i la CUP.

Forcadell assenyala el que veu

Forcadell arribant al Suprem, el 23 de març del 2018. / ACN

com a incongruències de la sentència: “Coses que, en un procés normal, haurien servit per exculpar-me aquí servien per inculpar-me. O no ho va dir el comissari Ferran López que jo no hi era, a la reunió del 28 al Palau de la Generalitat amb el president i el vicepresident? Ah, no, però com que algú va pensar a convocar-me: culpable!... Per si de cas hi hagués anat. I així una darrere una altra”, denuncia.

En tot cas, d'entre les seues reflexions, les que han tingut més ressonància són les que condemnen la violència i els enfrontaments que hi va haver a Barcelona la setmana passada: “No vaig plorar

quan vaig rebre la sentència, vaig plorar quan vaig veure escenes de violència a les nostres ciutats: això no som nosaltres, no sé què passa, vaig pensar... s'ha de condemnar enèrgicament, immediatament. No reconeixia Barcelona quan ho veia”. “La gent, pensei el que pense, té dret a sortir de casa sense que li cremen el cotxe o sense tenir por quan porta les criatures a l'escola”, va afegir. “Tenim una història... Hem avançat molt i no ho hem aconseguit cremant contenidors i cotxes”, va reivindicar, i es va adreçar als joves més agressius, protagonistes dels actes vandàlics: “Que miren enrere i mi-

ren endavant. Ells veuran la independència. Jo potser no. La meua mare tampoc. Ells la veuran, però només si fan les coses bé. Ells tenen un objectiu i el veuran complir. Però només ho aconseguiran si ho fan sense violència”.

Forcadell també va enviar un missatge d'autocrítica en relació al que va passar el setembre i l'octubre del 2017: “S'ha de fer una lectura realista del que va passar. S'aprèn dels errors més que dels èxits. Si aleshores haguéssim fet una bona lectura no ens hauríem posat mai un calendari. No vam tenir empatia amb la gent que no és independentista i que potser no es va sentir justament tractada. Hi ha molta gent que no és independentista que defensa les llibertats i els drets fonamentals i que si els fas triar entre Espanya i Catalunya trien Espanya”.

Va admetre que li fan ràbia les picabaralles entre els partits independentistes, però a la vegada va demanar “calma” i una “reflexió profunda” per a “dissenyar un futur”. “No s'ha d'aturar res. Hem de continuar endavant. Desobediència civil no violenta. És un instrument que ha fet avançar la societat”, va concloure. ■